

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИЦИЈУ БЕЗБЕДНОСТИ И АДМИНИСТРАЦИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ ВЛАСТИ

УРЕЂУЈЕ ОДБОР МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Народна Скупштина у седници својој од 4. октобра ове године, решила је да се изврше нови избори народних посланика и то:

у округу пиротском за једног посланика с условима из чл. 95. Устава земаљског;

у округу моравском за једног посланика с условима из члана 99 Устава земаљског; и

у вароши Књажевцу.

Према томе решењу Народне Скупштине, указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, на основу члана 100. Устава земаљског и чл. 2. и 93. закона о изборима народних посланика, наређено је:

да се на дан другог новембра ове године изврши нов избор народних посланика: у округу пиротском за једног посланика с условима из чл. 95 Устава земаљског; у округу моравском за једног посланика, с условима из чл. 99. Устава земаљског; и у вароши Књажевцу, за скупштинску периоду: 1903., 1904., 1905. и 1906. године.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 8. октобра 1903. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити и то:

за писара прве класе среза јасеничког, округа смедеревског, Миливоја Хаџића, писара исте класе среза орашког, истог округа;

за писара друге класе среза орашког, Марка Палића, писара исте класе среза јасеничког, округа смедеревског, — обојицу по молби; и

за писара друге класе среза јасеничког, округа смедеревског, Ђорђа Матића, бившег средског писара исте класе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 4. октобра 1903. године у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Савета, од 26. септембра 1903. године, Бр. 5908, које гласи:

да се Д-р Љубомир Ненадовић, лекар, родом из Панчева, по својој молби, прими у српско поданство, заједно са женом Софијом и малолетном децом: Софијом и Љубомиром, изузетно од §. 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из свог досадањег поданства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1. октобра, 1903. године у Београду.

САВРЕМЕНА ДАКТИЛОСКОПИЈА

(Свршетак)

По што смо изложили суштину нове методе, да видимо сада колико је њена апсолутна а колико релативна вредност? Другим речима, покушајемо да овде утврдимо вредност дактилоскопије у односу ка бертилонажу, обрађајући том приликом нарочиту пажњу на ова два питања:

1, Је ли дактилоскопија у стању да потпуно замени бертилонаж, или ће му само служити као драгоцена догуна?

2, Је су ли резултати дактилоскопије и бертилонажа неоспорно тачни?

Као што је познато, бертилонаж се састоји из ова три главна дела: *живих слика* (дескриптивни опис), *антрометрије* (само мерење) и *испитивање особених знакова* (опис помоћу особених знакова). У самој ствари, идентификација почива на живим сликама и особеним знацима, док антропометријско мерење служи искључиво за класификацију. За свакога, који колико толико познаје систем Бертилонов, биће потпуно јасно, да правилност класификације зависи једино од тачности мера, код којих на жалост, увек има омањих грешака. И сам Бертилон, увиђајући овај неоспоран факт, израдио је таблицу допуштених грешака која износи:

За мере стаса	7	mm
» » ширине руке	10	»
» » тупа	7	»
» » дужине главе	0.5	»
» » ширине »	0.5	»
» » десног уха	1.5	»
» » леве ноге	1.5	»

За мере средњег, левог прста	0.5	mm
» » домалог »	0.75	»
» » левог лакта	1.5	»

И ако су ово сасвим мале грешке, и ако антропометрија, као што рекосмо, има споредну вредност у систему бертилоновом, ипак није искључена могућност, да се услед једне веће грешке приликом мерења извесне личности, њен картон погрешно класифицира, и тиме са свим онемогући успешна идентификација ове личности. Из овога опет излази, да је за личности, које се баве мерењем, неопходно потребно потпуно и брижљиво изучавање система бертилоновог и његових појединости. У Француској, на пример, чувари затвора, којима је овај посао поверен, морају претходно посећивати курс код самог г. Бертилона у Паризу.

Недавно је учињен још један и, по моме мишљењу, основан прекор систему бертилоновом у погледу компликација његових картона и нетачности мере јагодица, која је заменила негдашњу меру левог уха, и која се мења са дебелином или опадањем дотичне индивиду-е. Ово није једина измена коју је г. Бертилон у своме систему учинио. Од год. 1894, на његовим картонима фигурирају у велико и отисци палца, кажипрста, средњег и домалог прста десне руке.

При свем овом, бертилонаж, чији су одлични резултати и сувише познати да би се метода могла у основу нападати, води неоспорној идентичности својим живим сликама и особитим знацима.

Да ли се то исто може казати и за дактилоскопију?

Захваљујући савршеним јужноамеричким радовима данас се на ово питање може са позитивношћу одговорити са: да. Они — ови радови — доказали су, да отисци прстију остају стални и непроменљиви за све време трајања егзистенције. У овом погледу дактилоскопија има надмоћност над бертилонажом, јер док се овај може са успехом применити тек на личностима, које су достигле потпуно физичка развића свога тела, дотле се дактилоскопија може применити и на личности од 6 месеци са истим успехом као и на личностима најпознијег доба старости.

Ова могућност дактилоскопије да буде примењена свуда и у сваком случају, а нарочито приликом констатовања идентичности малолетних криваца, чији број из дана у дан расте, сачињава једну од најглавнијих користи њене употребе као средство за идентификацију.

Да би што боље одговорили на постављена питања, принуђени смо учинити још једно упорођење између бертилонажа и дактилоскопије. Реч је о добијању, класифицирању и изналажењу картона.

Одговоримо тачку по тачку на ово тро-струко питање:

а. Добијање антропометријских (Бертилонових) картона, као што смо већ нагласили, дуго је и тешко, и захтева, поред дугог времера и нарочиту претходну спрему.

Начин добијања картона по методи дактилоскопије, који се данас практикује у Јужној Америци, на против, врло је лак и незахтева скоро никакву специјалну спрему. Није, при том, искључена могућност, да би овај начин, кад би се усвоио у Европи, био компликован у истој мери као и код бертилонажа.

б. Класификација антропометријских картона у сваком погледу одлична је, што ће рећи: брза, проста тачна и савршена. Ово је једна од најглавнијих заслуга Бертилонових.

Противно овом, класификација картона камен је спотицања за дактилоскопију, и захтева, неминовно, једну нову систематизацију целог система класификације ради савршене практичне употребе.

в. Питање о истраживању картона у тесној је вези са питањем о њиховој класификацији. Изгледа нам, да се оба система, у овом погледу, одликују подједнаком лакоћом.

Пре него што би, из свега изложеног, извели одговоре на постављена питања, ми смо сматрали за потребно да о новој методи чујемо и мишљење г. Бертилона, који нам, је на питање: „да ли отисци прстију и мају стварне вредности са гледишта идентификације? — одговорио са речима:

— Да, извесно, а на питање: Верујете ли ви у могућност правилног класифицирања картона, добивених по методи дактилоскопије? са речима:

— Да, али налазим да би комбиновање мога и овог система било куд и камо сигурније и брже, под условом да персонал буде извежбан у читању и писању добивених мера.

После изложеног може се са позитивношћу казати, да дактилоскопија, бар за сада, не може потпуно заменити бертилонаж, али му може послужити као драгоцен додатак, нарочито за констатовање идентичности малолетника. Овако комбиновања метода довело би, несумњиво, до неоспорних резултата. Најближа будућност показује да је ово наше мишљење правилно.

(Archives d' anthropologie criminelle № 117)

с француског Д. Ђ. Алимпић

О РУКОПИСУ КРИВАЦА

Злочинац је на западу предмет свестраног испитивања. Његове душевне и телесне особине испитују се до најмањих ситница, како би се упознао злочинца, што успешније борило противу злочина.

Овога пута задржаће мо се на једној особини злочинаца, на коју до сада није обраћата код нас никаква пажња, на *злочиначком рукопису*.

У Немачкој са рукописима се почело занимати рано. Још у седамнаестом столећу било је писаца, који су се овим питањем занимали, а већ у новије време, нарочито од појаве кривично-антрополошке школе, има много и засебних дела и монографија од разних писаца о рукописима у опште, а нарочито рукописима криваца. Напомињемо само: Д-р Фр. Шонда: рукописи и његови карактерни знаци; одељак о употреби вештака при рукописима у књизи д-ра Хаиса Гросса: Ручник за истражне судије, полицијске чиновнике и т. д.; Монографија В. Прајера о рукопису криваца у часопису за криминалну антропологију; одељак о рукопису криваца у Ломброзовом делу: злочинац и т. д., по којима пишемо овај чланак, а која могу иследници корисно послужити.

Најважније што иследник може из рукописа прочитати, то је карактер једног човека. Из рукописа се може дознати: старост, род, положај, занимање, умна способност, склоности, особености, карактер и разни други моменти. Само ознаке ових појединих особина ваља умети наћи, а то се помиње у неколико склоношћу, али поглавито вежбањем.

Никоме другом не пружа се лепша прилика да овоме прибави потребно знање од иследника, који не само што кроз своје руке протура врло много рукописа, већ готово и увек познаје људе од којих долазе, те из личног додира са њима може се уверити: шта се из њиховог рукописа може закључити.

Сваки кривични предмет пружа за то лепу прилику, пошто они носе више разних потписа, само треба интересовање за ствар, а то се код ревносног иследника већ претпоставља.

Поступак при проучавању и суђењу о рукописима врло је прост: посматрати рукопис, гледећи да се из њих прочита што се прочитати да, упоређивати оно што је нејасно, затворено у рукописима са оним, што се с друге стране о дотичним људима може дознати, и напослетку, покушати да се објасни: зашто се у овој или оној тачки погрешно мислило.

Многи неће држати рукопис као довољно важан, да се из њега може добити морална слика једнога човека. Међутим од тога ће се гледишта одустати чим се помисли на то, да покрети руку, глас, ход и изговор често довољно одају душевно стање једнога човека и да ове појаве почињају само на тренутним, пролазним мишићним покретима, док се рукопис записива на покретима који се обележавају и столећима могу трајати. Све се више многе чињенице, које доказују зависност индивидуалних особина рукописе од индивидуалитета онога који пише. Особност душевне конституције једнога човека, била она дата више наслеђем, дакле даровима, околностима и органским особеностима, било да је више модифицирана функционалном применом, на име васпитањем, погрешкама у васпитању, као и болешћу, — огледа се у начину, како се она чудноватом

јасношћу у писменима пројцира при писању руком од великог мозга напоље. Онај који истражује ово у сваком обичном рукопису скривено писање може по њему дознати непозната својства, још не образоване наклоности, недостатке у карактеру и преимућства писача, и после брижљивог критичног упоређивања што је могуће већег броја рукописа видеће, да кад се пре небрегну знаци расположења, који зависе од пролазног душевног стања, остаје знатан број трајних знакова, који су у најразноврснијим рукописима једнаки, само ако и њихови аутори и поред највеће разлике у карактеру слажу један с другим увек у једној тачки, у једној трајној карактерној особини. То важи како за особине карактера, тако исто и за чисто индивидуалне особине, које ничега заједничког немају са делатношћу воље.

Још 1867 год. један познати графолог из рукописа тада једва седамнаестогодишње Коволевске са сигурношћу је открио изванредан математички таленат, ма да ни она нити ико други није ни слутио, да ће она бити професор математике и изводити физичко-математичка истраживања првога реда. Ова констатовања чињенице доказује не само истинитост горњег тврђења, већ и велики значај испитивања рукописа малолетника пред избором њиховога занимања.

Али и много доцније, пошто је занимање одавно изабрало, може тачно утврђење трајних знакова каквога рукописа у приватном животу бити и за правосудје од велике важности у погледу открића извесних скривених чињеница. Падне ли на каквог непорочног човека сумња да је свесно учинио кривоклетство, као што је скоро био случај код криминалног комесара Тауша у Берлину, то не би требало пропустити а да се не испита што је могуће већи број његових приватних писама из последњих година, независно од њихове садржине. Покаже ли се истраживањем рукописа код њега затвореност, подмуклост, притворност, лажљивост, то, истина, тиме сумња на кривоклетство неће бити непосредно потврђена, јер и многи други неискрени људи чине исте потезе пера; али ако се из писама даје упознати отвореност, природност, усрдност, љубав ка истини, или се она сумња може ослабити толико, да се држи као и да не постоји, јер се не догађа да човек, који се по навици не придржава истине, који гази своју часну реч, може, клевета, где год од тога користи очекује, у своме природном рукопису употребљује стално и искључиво оне добром познаваоцу познате потезе пера, који отвореност и љубав ка истини одају.

Далеко би нас одвело, када би набрајали све ове знаке у писању, а и иначе они се најбоље уочавају сопственом студијом рукописа. На овом ћемо се месту задржати на нечем другом, што за криминалну антропологију има великог интереса.

До најновијег доба била је тежња на то управљена, да се у писању политичких криваца открије ма каква карактеристичан знак, који би се налазио у свима злочиначким рукописима, и то знак више или мање истакнут, чешћи или ређи, прост или сложен, по чијем би се сталном нахођењу

писменима могло закључивати на јаку наклоност ка злочиначким радњама, на злочиначки дар. Ломброзо, који за сада располаже са највећом збирком од преко 520 рукописа познатих злочинаца, тражио је такве сталне знаке, али их није могао наћи.

(Свршиће се)

Жив. А. Л.

СЛИКЕ ИЗ КОСАНИЦЕ

написао Д. С. Б.

I.

Хајдуц Мина

На две године по ослобођењу нових покрајина, бејаш постављен за среског практиканта у Куршумлији.

У томе положају, ја сам примао све бегунце из Турске, и саслушавао их о узроцима бегства, па даље водио бригу о насељивању.

Истина, дужност и деликатна и тешка, али она је тамо била додељена практикантима.

Тако се, зар, схватио значај тога посла од стране надлежних, јер ја ни сада не могу да се измирим са тим, да сам ја, у оним годинама, био дорастао за тај посао.

Ну како му драго, ја сам тај посао ипак радио са више воље, него што би га радили многи други.

Загреван топлим љубављу према свему што је српско, ја сам дочекивао бегунце са Косова као неке мученике и светитеље.

Сама појава њихова будила је у мени сећање на далеку прошлост, на српску славу и величину, и ја сам подједнако са овим људима осећао сву тежину њиховога бегуначког положаја, и покушавао, да им ту тежину ублажим.

А сви су они, морам признати, били и добри људи и добри Срби, да би свако друкчије поступање било за осуду.

Једнога јутра, таман бејаш сео да радим, кад Васа пандур отвори врата вичући гласно: „бегунци.“

Зар опет, рекох ја? —

„Опет, господине, а биће их сваки дан.“ Сироти људи помислим ја, па рекох да их пусти унутра.

У канцеларију уђоше један старац и један човек тридесетих година.

Старац бејаш мали, слабуњав, преплашен и бедап, а онај други привлачио је пажњу својом пајавом.

Висок, прав као стрела, дугих плавих бркова, који се крајевима спуштаху скоро до рамена, крупних плавих очију, у укусном оделу арнаутском, са капом за појасом, он показиваше силу од човека.

Не знам зашто, али мени се тај човек јако допаде, да сам осећао дужност, да сазнам што више о њему.

На уобичајено питање: зашто је пребеглао, он одговори кратко: „зулум господине.“

То су, у осталом, били одговори свију, који су из Турске бегали, те ја бејаш задовољан његовим одговором, него му учиних нова питања, а да би се он слободније

осећао, ја понудих столицу и њему и старцу, па им дадох и дувана.

Збуњени овом љубазношћу, они се мало снебиваху, али се убрзо прибрасе, и онај млади поче говорити.

„Пребеглао сам, господине, од крвине.“

„Ови муаџери (Арнаути, који су побегли из Србије) изедоше нам душу. Отеше нам све што смо имали, па нам почеше наертати и на образ.“

„Ја нисам, истина, имао женске чељади у кући, али ме је вређала свака увреда, коју су наносили мојој родбини и Србима у опште, и ја у једноме сукобу испратих двојицу на онај свет.“

„Наравно, да је то сад требало платити главом, и зато сам ја узео оца за руку, па ево нас у слободној Србији па макар ту умрли од глади.“

Док је он причао о мучном животу наше браће у Турској, мене су обузимали осећаји туге и бола, а кад ми рече да је убио двојицу, мени се просто разгали душа од расположења.

Убио двојицу, мишљах ја. Два крвника српскога племена, два звера у облику људи, који тамане српско име по Косову; та тај заслужује да му дам најбоље имање у Косаници.

И збиља, ја сам му нудио за насеље најбоље земље, али он то згодно одби.

„Хвала, господине, ја сам без задруге и земља би стајала необрађена. Овде у Куршумлији имам познаника, па ћу се савити око њих.“

Ја сам га слушао врло радо.

На неколико дана доцније већ сам га видео на послу.

Један његов земљак дао му мало капитала, те је отворио ашчиску радњу.

Годину дана сам ја још провео са службом у Куршумлији, и Мина је, тако му беше име, радио марљиво свој посао, а тако сам га оставио и кад сам отишао одатле.

На неколико година доцније, ја сам читао честе дописе из топличког округа, о некоме Мили хајдуку.

По казивању дописника, он је чинио чуда и код нас, али је турцима задавао великога зла.

Бавећи се више тамо него у Србији, он је убијао све што је срео и што је видео а звало се Турско.

И војнике, који су били на стражи на граници, и људе по селима, за које се знало да су чинили зла Србима, па чак и децу која су чувала стоку по пољу.

Ја сам читао ове дописе, али ми на памет није падао онај Мина, који је овако доброћудно служио своје муштерије ђевачкима, у Куршумлији, али то је главом био он....

Једнога дана, мене поставише за среског писара у Куршумлији.

Господин Министар, који ми беше лични зналац, рече ми, да ме тамо шаље да хватам Мину хајдука.

„Дрхти, рече, од њега Турска царевина. Нема дана кад од ње не добијемо ноту, у којој преставља нова зверства што их је тамо починио, тражећи да се пошто пото ухвати или убије.“

Дадох му обећање, да нећу жалити ни труда ни воље, да ову поруку извршим,

па сам на неколико дана, после тога, већ био у Куршумлији.

Познаник и са људима и са околином, ја сам првих дана већ могао приступити припремама, да се Мина ухвати, јер је збиља, он и код нас правио таква зверства, да је углед власти захтевао, да се један пут са њиме сврши.

Али пре него што сам ја могао предузети ма какве јаче мере према њему, морао сам ићи у Косаоник на извиђај по једном убиству.

Да бих за дан стигао до места извиђаја, јер то беше чак тамо близу Каоног Луга, на граници округа крушевачког, ја сам морао поћи зором из Куршумлије.

Са собом сам повео једног служитеља, колико послуге ради, јер се пут уз Топлицу сматрао за безбедан од Арнаута, а на друге опасности, ја искрено признајем, нисам ни помишљао, јер сам баш у очи поласка добио вест, да је Мина отишао у Турску.

Пријатан јутарњи поветарац, пиркао је узаном долином Топлице благо и тихо као у мају, и ако су били скоро последњи дани августа.

С леве стране шумно је текла Топлица, наслањајући своју десну обалу на високе а шумовите огранке Косаоника, а десно су се простирала обрађена поља као какав непрегледни њилим.

Што смо даље одицали од Куршумлије пут је бивао све интересантнији, и незгоднији.

Долина се Топлице сужавала, те је и хоризонт био све мањи.

Јутарњи сунчани зраци падали су скоро водоравно, те су росне капљице одсјакивале као мала бисерна зрица, просута по трави и лишћу.

Ја сам гутао овај бујни живот природе, као да ће нам то бити последњи дан у животу.

Очаран овом лепотом природе, ја сам пустио на вољу своме малом черкеском коњићу, и он је хитао лаганим ходом, као да је намерно очекивао служитеља Пећанца, који је остао далеко иза мене певајући неку арнаутску песму, у којој се често понављао стих: „А сини бац, сини бац“ (ах прне очи).

Код првог брода, где је требало прећи Топлицу, ја сам стао да сачекам служитеља, пошто је он дан раније тула пролазио, те му беше позната дубина воде.

Он не престајаше са својом песмом, и како ми је прилазио ближе, ја сам и без своје воље, морао чути сву грубост арије, којом је песма извођена, чудећи се, да наш свет, који је живео у Турској, још ломи свој језик овим дивљачким песмама, али се то може објаснити само силним притиском и утицајем, што су га Арнаути имали на наш живаљ.

Одмах после преласка Топлице, пут се удаљавао од Топлице, пењући се високо страном, те да се после по сата опет врати реци.

Са више или мање угодности, у подне сам стигао у село Мерћез, прошав пре тога кроз Муче и Перунику.

У малој механици, која је казивала најпримитивнији облик ове установе, требало је ручати па продужити пут.

крадљивца и покрађе, Акт управе града Београда Бр 30105.

Велимир Ђорђевић, лопов и варалица. У прошлом броју „Полицијског Гласника“ донета је потерница са две слике овог новог јунака из лоповског света. Њега је тражио кварт Самалски Управе града Београда, код кога је одговарао за крађу. И он, свесан свога дела, а знајући шта га чека, улучно је згодну прилику, те је из ходњака кварталног побегао.

Донесећи још једном његову најновију фотографију (добивену нашим апаратом кад је једном приликом у Топчидеру безбрижно седео на клупи и размишљао, — сигурно кога ће опљачкати или преварати) ми понављамо потерницу Управе града Београда Бр — тим пре, што је Велимир у тренутцима штампања његове слике у „Полиц. Гласнику“ извршио једну авантуру и у Алексинцу па је испред власти умакао.

Поводом потернице у прошлом броју изнете, г. Радисав Ђ. Неђић, званичник среза алексиначког пише уредништву:

„Велимир Ђорђевић, бив. практикант и дигурниста, чију сте слику донели у 39 броју „Полицијског Гласника,“ дошао је овде — у Алексинац 19. пр. м-ца по подне, и јавио се овдашњем пореском одељењу као његов новопостављени помоћник порески, под именом Никола Петровић. Том приликом, када се је представи порезницима, он је казао да ће за који дан доћи претпис о његовом постављењу, а он као сиромах човек дошао је одмах на рад, како би му се више дана рачунало у платном списку.

Радио је неколике дана, али на његову несрећу, једног дана, када је са г.г. порезницима и пореским помоћницима шетао, један артиљеријски поручик, пролазећи поред њих, позва једног порезника и упита га ко им је тај новајлија што са њима иде.

— То је новопостављени наш порески помоћник, рече му овај.

— А како му је име.

— Никола Петровић.

— Какав Никола Петровић? рече зачуђено г. поручик, — та то је Велимир Ђорђевић, једна велика лопужа, који је због крађе био осуђиван; ја њега добро познајем; изложена је и његова слика у „Полицијском Гласнику“; него отерај ти то.

Г. Порезник, у место да је одмах јавио полицији, он је позвао овога Николу и саопштио му је све што му је г. поручник о њему испричао.

Тек после овога г. порезник је дошао у полицију, и како није било у канцеларији, ни једног чиновника, испричао је све ово мени.

Ја сам сматрао за дужност, да „Николу“ одмах добавим и да га задржим док не дође средски старешина; зато одмах пошљем средског служитеља са наредбом: да оде у пореско одељење, да зове „г. Николу“ и каже му да га је звао један средски писар. Пандуру сам скренуо нарочиту пажњу да добромотри на њега, но тако да он то не примети.

Кад је „Никола“ пошао из пореског одељења, осетио је већ да за њега нису чиста посла, али као препредени дунец држао се достојанствено.

Кад је стигао до средске канцеларије благодарјећи својој препредености и ненажњи пандуревој њега је нестало, као да је у земљу пропао.

Држим, да је „Никола“ дошао са намером да осмотри касу пореског одељења, па у згодном моменту да је разбије и новац покраде.

О свему овоме, част ми је г. уредничке известити вас ради знања“.

КО ЈЕ ОВО?

У округу нишком, нађено је ово глуво-немо лице да тумара по селима.

Како се, по довољном распитивању, није могло сазнати које је ово лице, то начелство окр. нишког актом Бр. 20234. моли све полициске

власти а општинским препоручује, да се у своје кругу распитају, не би ли се овим путем могло сазнати које је ово лице, одакле је, и имали кога од фамилије.

На случај проналаска фамилије треба је известити, да се обрати нишком начелству да прими ове лице.

Септембра 29 тек. год. нађен је у атару општине смедеревске један човечији леш, за који је лекарском секцијом утврђено, да је резултат намерног убиства. Нађени леш велики је 1.67^м. пун, дежмекаст, лица округла, пуна, носа ковчаста и на средини угнута, бркова плавих, риђих, врата кратког. Од одела на лешу

се налази: панталоне и прелук од грао штофа, кошуље и гаће од простог, американског платна, чарапе од плавог фула и нове ципеле на чијим „тринглама“ стоји фирма: „Матић, Београд.“ У ципу од панталона, нађено је парче хартије — рачун неког хотела — на коме је плајвазом

исписано „Драгутин Ружићкић.“ Начелство окр. смедеревског, у циљу констатовања идентичности убијеног, која је неопходно потребна за даљу правилну истрагу, моли и власти и приватне, који о овом лицу буду ма шта знали, га га о томе што пре известе с позивом на акт Бр. 8919. У овом циљу износи се фотографски снимак. Акт упр. Београда Бр. 29.242.

КРИМИНАЛНЕ БЕЛЕШКЕ И ДОГАЂАЈИ У ЗЕМЉИ

5. септембра. Неда жена Мила Величковића, из Г. Матејевца, среза нишког, за коју се мислило да је умрла природном смрћу — убијена је из справе за убивање паса у винограду. Сарањена је 6. септембра. Истрагом утврђено је: да су Неду хотимично с предомишљајем убили: Миле њен муж, Рањел Величковић, њен девер, и Никола Ивановић. сви онд., који су стављени под кривичну истрагу и у притвор.

23. септембра. Милета Стајић, из града Сталаћа, копајући земљу из брда, које је у дворишту Јеремије Козића, онд. толико је поткопао, да се свод над његовом главом орони у огромној количини и претрпа га, а поред њега скрха у парчад двоја воловска кола, Милета је откопан, али је нађен мртав. Извиђајем утврђено је, да је Милета погинуо несрећним случајем.

26. септембра, нађен је обешен Љубомир син Стевана Јанковића, из Равнаје, среза рањевског. Личним увиђајем и лекарским прегледом утврђено је, да је узрок убиства непознат.

26. септембра, у амурлуку пекарнице Јосифа Ђирића — Аризана, из Пирота, нађен је један мртав непознат сељак. Истог јутра извршио је Јосиф покушај самоубиства и смртно се ранио, али још није умро. Секција ће се извршити а истрага је предузета.